

Súd: Krajský súd Žilina  
Spisová značka: 7Co/507/2015  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5614206433  
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 11. 2015  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová  
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5614206433.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a Mgr. Márie Kašíkovej, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcom: 1/ U. N., nar. XX.XX.XXXX, 2/ W. N., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom D. S. XXX, o zaplatenie 12.216,86 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/194/2014-66 zo dňa 8. apríla 2015, takto

### rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bola vo zvyšnej časti žaloba zamietnutá, **p o t v r d z u j e .**

Výrok o trovách konania **m e n í** tak, že navrhovateľovi **s a p r i z n á v a** náhrada trov konania vo výške 422,80 Eur a náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 648,12 Eur, ktoré **s ú** odporcovia v rade 1/ a 2/ **p o v i n n í** zaplatiť spoločne a nerozdielne právnemu zástupcovi navrhovateľa, do 2 mesiacov od právoplatnosti rozsudku.

Výroku, ktorým bolo žalobnému návrhu vyhovené, **s a** rozsudku okresného súdu **n e d o t ý k a .**

Odporcom v rade 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

### o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom uložil okresný súd odporcom v rade 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne sumu 9.634,79 Eur s príslušenstvom s tým, že im povolil túto sumu splácať v splátkach vo výške 150 Eur mesačne, vždy do posledného dňa príslušného kalendárneho mesiaca počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku, pod následkom straty výhody splátok. Vo zvyšnej časti nárok navrhovateľa zamietol. Vychádzal zo zistenia, že právny predchodca navrhovateľa Slovenská sporiteľňa, a.s. ako veriteľ a odporcovia v rade 1/ a 2/ ako dlžníci uzatvorili dňa 22.06.2009 zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej im bol poskytnutý úver vo výške 10.000 Eur, ktorí sa títo zaviazali uhradiť spolu s úrokom vo výške 15,3 % ročne v splátkach po 215,30 Eur mesačne počnúc od 20.07.2009 s konečnom splatnosťou úveru k 20.06.2015. Navrhovateľ dňa 22.07.2013 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úver k tomuto dňu a vyzval odporcov na jeho úhradu do 06.08.2013.

Okresný súd vychádzal z toho, že zmluvou o úvere vznikol medzi účastníkmi konania obchodnoprávny vzťah, ktorý má však zároveň charakter spotrebiteľského vzťahu a preto v zmysle ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri jeho právnom posúdení aplikoval prednostne ustanovenia Občianskeho zákonníka. V súlade s ust. § 5b Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa z úradnej povinnosti skúmal, či nedošlo k premlčaniu nároku uplatneného navrhovateľom. Ustálil, že v čase podania žalobného návrhu dňa 18.07.2014 boli premlčané splátky úveru splatné od 20.10.2010 do 20.06.2011.

Nakoľko povinnosťou dlžníka zo zmluvy o úvere je vrátiť poskytnutý úver a zaplatiť dojednaný úrok, priznal navrhovateľovi právo na zaplatenie splátok úveru, ktoré v čase podania návrhu premlčané neboli, t.j. splatné od 20.07.2011 do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, t.j. do 20.07.2013 v celkovej výške 9.634,79 Eur. V zostávajúcej časti uplatnenej sumy, t.j. vo výške 2.582,06 Eur podanú žalobu zamietol. Taktiež zamietol nárok navrhovateľa na úrok zo splátok, ktoré sa stali splatnými v dôsledku vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Vychádzal z toho, že zmluvný úrok ako odplata veriteľovi za poskytnuté peňažné prostriedky tomuto prislúcha len za dobu poskytnutia úveru, ktorá skutočnosť vyplýva aj z ust. § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka. Pretože navrhovateľovi neprislúchalo právo na zaplatenie zmluvných úrokov zo splátky úveru, ktoré sa stali splatnými v dôsledku vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, preto navrhovateľovi neprislúchalo právo na zaplatenie zmluvných úrokov zo splátok úveru, ktoré sa stali splatnými v dôsledku vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, t.j. za obdobie po splatnosti úveru.

Ďalej konštatoval, že odporcovia sa dostali s plnením svojho peňažného záväzku do omeškania, navrhovateľovi tak vzniklo právo na zaplatenie úrokov z omeškania podľa občianskoprávných predpisov vzhľadom na spotrebiteľský charakter právneho vzťahu účastníkov. Do omeškania s prvou nepremľčanou splátkou sa dostali odporcovia dňa 21.07.2011, súd priznal navrhovateľovi úrok z omeškania zo splátok splatných od tohto obdobia do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, pričom tento úrok z omeškania vždy priznal len z časti istiny, pretože oneskoreným zaplatením úrokov nevzniká právo na úroky z omeškania. Odporcom povolil priznanú istinu s príslušenstvom splácať formou splátok v zmysle ust. § 160 ods. 1 O.s.p..

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a navrhovateľovi ako účastníkovi, ktorého úspech v konaní predstavoval 78,86 % priznal náhradu trov konania v rozsahu jeho čistého úspechu vo výške 57,72 %. Pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z ustanovení Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej „Vyhláška“). Navrhovateľovi nepriznal náhradu za stratu času na súdne pojednávanie s odôvodnením, že táto cesta nebola vykonaná advokátom, ale advokátskym koncipientom, ktorý je zamestnancom advokáta. Ten si pri ceste na súdne pojednávanie plnil pracovné povinnosti v rámci pracovnej cesty, na ktorú bol vyslaný. Právo na náhradu za stratu času by prináležalo iba ak by túto cestu vykonával priamo advokát.

Proti tomuto rozsudku do výroku, ktorým bol žalobný návrh vo zvyšku zamietnutý a do výroku o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal v tejto časti jeho zmeny tak, že aj vo zvyšku bude žalobnému návrhu vyhovieť a budú mu priznané trovy konania vrátane náhrady za stratu času, alternatívne žiadal rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietal nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom. Podľa jeho názoru na posúdenie premlčania nároku, ktorý si žalobou uplatnil, mal okresný súd aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka a v zmysle jeho § 397 prihliadať na skutočnosť, že premlčacia doba je 4 roky. Vychádzal z toho, že sporná zmluva o úvere, ktorá má charakter spotrebiteľskej zmluvy je absolútnym obchodom, ktorá sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka a tieto sa aplikujú aj v prípade premlčania. Na preukázanie správnosti týchto svojich právnych záverov poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7MCdo 9/2014 zo dňa 24.03.2015, ktorý sa zaoberal aplikáciou Obchodného zákonníka v skutkovo obdobnom prípade. Ďalej poukazoval na rozhodnutia Najvyššieho súdu a rozhodnutia rôznych krajských súdov vydané v rokoch 2011 až 2014.

Odporcovia sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadrili.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

V prejednávanej veci bolo správne okresným súdom ustálené, že nárok uplatnený navrhovateľom je nárokom vyplývajúcim zo zmluvy o úvere, ktorá má charakter spotrebiteľského záväzku. Túto skutočnosť tvrdí aj odvolateľ v podanom odvolaní. Okresný súd zmluvu o úvere vyhodnotil ako obchodno-záväzkový vzťah, ktorý sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka v zmysle § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka. Jeho aplikáciu však vzhľadom na zároveň spotrebiteľský charakter tohto absolútného obchodu pre potreby určenia dĺžky premlčacej doby vylúčil.

Podľa ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktoré nadobudlo účinnosť 01.05.2014 v spojení s § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.05.2014 ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy Obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 01.05.2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.

Okresný súd postupoval správne, keď na danú vec aplikoval ustanovenia § 100 ods. 1 a § 103 Občianskeho zákonníka o premlčaní. Nepopierajúc povahu úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu, na otázku premlčania je potrebné vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy, aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie. Takéto pravidlo je ustálené v aplikačnej praxi súdov, ktoré riešenie odobril aj Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. I.ÚS 402/2013-10 zo dňa 19. júna 2013, v ktorom skonštatoval, že prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa.

Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zák. č. 102/2014 Z.z. definitívne normatívne vyriešila, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy Obchodného práva. Z autentického výkladu zákonodarcu vyplýva, že Občiansky zákonník bude použitý aj pokiaľ ide o posudzovanie otázky premlčania aj keby sa na právny režim mala použiť právna úprava Obchodného zákonníka. Predmetné ustanovenie poníka výkladový status a jeho cieľom je iba *expressis verbis* vyjadriť aj doposiaľ platné pravidlo prednostného použitia režimu Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské záväzky.

V tejto súvislosti potom nie je opodstatnená argumentácia odvolateľa týkajúca sa aplikácie Obchodného zákonníka na predmetnú vec. Odvolací súd poukazuje aj na neskoršie rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 3 MCdo 14/2014 zo dňa 21.04.2015, ktorý sa zaoberal právnym posúdením aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka pri premlčaní nároku zo zmluvy o úvere, ktorá má spotrebiteľský charakter. Najvyšší súd tam dospel k obdobnému právnomu záveru, z ktorého vychádzal prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní, a s ktorým sa stotožnil aj odvolací súd .

Odvolací súd považoval za dôvodnú aj odvolaciu námietku o nesprávnosti záverov okresného súdu, že navrhovateľovi neprináleží titulom trov konania náhrada za stratu času advokátskeho koncipienta za cestu na pojednávanie pred okresným súdom. Koncipient koná v mene advokáta a úkon ním vykonaný je rovnocenným úkonom realizovaným priamo advokátom. Ak odmeňovanie advokátskeho koncipienta je riešené pracovnoprávnou úpravou, uvedené nijako nesúvisí s primárnym vzťahom medzi zastúpeným účastníkom a advokátom. Je totiž na advokátovi, aby svoju prácu organizoval čo najefektívnejšie, a to aj s prípadným využitím substitútov. Advokát pri poverení koncipienta na účasť na úkone navyše „stráca pracovnú silu“ práve v čase, kedy advokátsky koncipient musí absolvovať cestu na súdom nariadený úkon. Argumentácia prvostupňového súdu neobstojí aj z dôvodu, že tarifná odmena za úkon vykonaný koncipientom bola uznaná ako v súlade so zákonom, ale náhrada za stratu času naopak priznaná nebola. Tvrdenia súdu prvého stupňa sú tak protirečivé. Pokiaľ by totiž nebolo možné podľa tvrdení okresného súdu priznať náhradu za stratu času v prípade vykonania úkonu koncipientom, nepatrila by advokátovi za procesný úkon ani odmena.

Krajský súd preto dospel k záveru, že navrhovateľ má právo aj na náhradu za stratu času advokátskeho koncipienta, ktorá predstavuje sumu 33,50 Eur a rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania zmenil tak, že navrhovateľovi priznal náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 648,12 Eur, teda zvýšenú o sumu 33,50 eur.. V ostatnej časti ostal fakticky výrok rozsudku o trovách konania totožný s výrokom v napadnutom rozsudku.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 3 O.s.p. V odvolacom konaní bol navrhovateľ úspešný iba v nepatrnej časti (vo výroku o trovách konania), preto právo na náhradu trov tohto štádia konania majú odporcovia. Títo si však trovy odvolacieho konania

neuplatnili (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a odvolací súd na ich strane ani trovy nezistil, preto im ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku **n i e** je prípustné odvolanie.